

alles voor ons

PSYCHOLOGISCH ROMAN

CYDER

DEEL 2 VAN DE ALLES VOOR SERIE

Schrijver: Cindy Devijver, CYDER

Coverontwerp: Cindy Devijver

ISBN: 9789465205632

Eerste druk 2025

© Cindy Devijver, Cyder

Uitgegeven door: Brave New Books

Van deze auteur

ALLES VOOR SERIE

(Psychologisch roman)

Alles voor jou

Alles voor ons

HEALIAN- SERIE

(Fantasy)

The lost kynsera - Verbonden door Magie, Gedreven door Lot

The marked souls – Het pad van licht en duister

Voorwoord

In de *Alles voor* -serie wilde ik méér doen dan een spannend verhaal vertellen. Ik wilde raken. In vraag stellen. Iets blootleggen dat vaak in de schaduw blijft — omdat het te ongemakkelijk, te complex of te pijnlijk is.

Deze roman is fictie, ja. Maar de thematiek is dat allerm minst. Wat Ivy en Jade meemaken is niet letterlijk gebeurd, maar hun ervaringen zijn verre van verzonnen. Manipulatie, seksueel misbruik, psychologische controle, het systeem van loverboys, medisch niet geloofd worden als vrouw — het zijn geen verhaalelementen. Het is, helaas, voor velen de realiteit.

Alles voor jou en *Alles voor ons* is geboren uit de nood om deze waarheden een stem te geven. In de veilige bedding van fictie, waar we kunnen kijken zonder weg te lopen. Waar we kunnen voelen zonder dat het ons volledig overspoelt.

Het schrijven van dit boek was geen makkelijke opdracht. Er zijn hoofdstukken geweest waar ik zelf doorheen moest ademen. Fragmenten waarin ik moest wikken, herschrijven, schrappen — niet om het lichter te maken, maar om het eerlijker te maken.

Ik wil iedereen bedanken die mij als beginnende auteur gesteund heeft. Lezers die me hun vertrouwen gaven, ook toen sommige stukken nog onhandig of ruw aanvoelden. Kritieken, zowel warm als scherp, hebben me geholpen te groeien. Elk woord, elk bericht, elke reactie heeft me iets geleerd.

Alles voor ons is geen feel good roman. Het is geen sprookje. Het is een verhaal met scherpe randen, diepe dalen en confronterende keuzes. Maar het blijft een verhaal. En net daarom kan het misschien iets losmaken.

Dank je wel dat je dit verhaal durft lezen. En dat je, op jouw manier, meevoelt.

— Cindy Auteur

Trigger warning

Deze roman bevat thema's en situaties die voor sommige lezers als emotioneel belastend of confronterend kunnen worden ervaren.

Onderwerpen die aan bod komen:

- Achtervolgingsgevoel
- Manipulatie en psychologische controle
- Corruptie binnen gezagsstructuren
- Genegeerd worden door medisch personeel
- Zwangerschap gerelateerde complicaties (zoals zwangerschapsdiabetes)
- Gevoelens van machteloosheid
- Escortewereld
- Seksueel misbruik en seksuele manipulatie
- Stockholmsyndroom
- Chantage
- Fysiek geweld
- Moord

Deze thema's maken integraal deel uit van het verhaal en worden met de nodige ernst en gelaagdheid benaderd.

Waar waren we gebleven?

Ivy

3 maanden later

Vandaag is mijn eerste dag als universiteitsstudent. Lucas was zo lief om me af te zetten bij mijn eerste lesdag. Het was echt een steun, want ik was ontzettend nerveus. Kan ik dit wel aan? Na alles wat er is gebeurd, ben ik wel klaar om geconfronteerd te worden met de onderwerpen die in criminologie aan bod zullen komen? Lucas verzekerde me dat ik sterk ben en dat deze opleiding me alleen maar sterker zal maken. En als ik het even moeilijk heb, zullen zijn armen altijd openstaan om me te steunen.

De afgelopen maanden zijn fantastisch geweest. Lucas heeft me enorm veel geholpen, mam ziet er prachtig uit met haar zwangerschap, en pap is eindelijk weer de oude. Hij heeft zijn fouten erkend, zich verontschuldigd tegenover Jade, en hij heeft zich herpakt. Zelfs Lucas heeft hij geaccepteerd als mijn vriendje, wat een enorme stap vooruit is.

Noah en mam zijn verhuisd naar hun nieuwe woning, waar ik ook mijn eigen plekje heb gekregen. Ze hebben zelfs geïnvesteerd in een mini-basketbalveldje, zodat zowel Noah als ik kunnen trainen. Het huis is geweldig. De babykamer is in volle voorbereiding en is volledig in een basketbalthema, omdat ik binnenkort grote zus word van een broertje.

Tijdens mijn vakantie heb ik veel tijd met Lucas doorgebracht. Ondanks dat hij gezond is, respecteert hij me door nooit verder te gaan dan ik wil, zelfs als ik soms de neiging heb om een stap verder te zetten. Gisteren had ik een gesprek met mam over het nemen van een volgende stap met Lucas. Hoewel ze altijd vindt dat het te vroeg is, zei ze dat als ik er echt klaar voor ben, ik dat zal voelen.

Het zal goed en juist aanvoelen, ook al zal Lucas het misschien moeilijk vinden om me los te laten, juist omdat hij me zo wil beschermen. Toen hij me vanochtend met een roos kwam ophalen om me naar de universiteit te brengen, wist ik dat vandaag de dag zou zijn. Vandaag wilde ik een nieuwe stap zetten in onze relatie, als het moment zich natuurlijk aanbiedt. Ik weet dat hij me nooit zal kwetsen, vooral niet zoals Timmy dat deed.

De dag verliep fantastisch. Mijn docenten zijn streng en hebben al duidelijk gemaakt dat als je deze opleiding niet serieus neemt, je beter nu al kunt overwegen om over te stappen. Die aanpak maakt me angstig, maar het geeft me ook de motivatie die ik nodig heb om mijn doelen te bereiken.

Na de lessen wandel ik naar de bushalte om terug naar huis te gaan. Terwijl ik muziek luister en mijn syllabus doorblader, kijk ik op en zie de meest aantrekkelijke man tegen een 4x4 staan. Het is Lucas. Hij draagt een werkpantalon die mooi om zijn benen spant en een donkerblauw overhemd dat sexy opgestroopt is. "Wat doe jij hier?" vraag ik enthousiast. Ik spring in zijn armen en hij draait me een klein rondje. "Mijn sexy studente ophalen, natuurlijk. Geen haar op mijn hoofd dat ik jou op de bus laat stappen," zegt hij met een stralende lach, en we delen een kus. "Hoe was je eerste dag, lief?" "Fantastisch! Het was doodeng, maar ik kijk al uit naar de volgende lessen," antwoord ik met een oprechte glimlach. "Heb je Lieke veel gezien?" "Nee, niet echt. We hadden wel samen psychologie vandaag, dat was fijn." "Lucas..." Hij blijft gefocust op de weg terwijl ik met zijn vingers speel. Hij antwoordt zachtjes met een "uh-huh" en ik vervolg:

"Kunnen we naar jouw huis gaan? Mam is bezig met de babykamer, Noah is helemaal in de ban van haar, en pap is op zakenreis. Ik wil niet de hele avond alleen op mijn kamer zitten..."

Hij draait zijn hoofd naar mij, verstrengelt zijn vingers met de mijne en lacht weer. God, wat ben ik dol op zijn lach. Het is moeilijk voor te stellen dat ik ooit dacht dat hij een creep was. "Natuurlijk, als Jade het goed vindt, vind ik het prima."

Ik rol met mijn ogen. “Ik ben 18, ik mag best wat langer van huis wegblijven,” zeg ik met een knipoog. Toch stuur ik voor de zekerheid een berichtje naar Jade. Mam maakt er weer een grap van, door geld op mijn rekening te storten met de melding om condooms te kopen.

“Ze vindt het goed,” grinnik ik. “Fantastisch! Wat wil je eten? We kunnen iets bestellen en een filmpje kijken op de bank.” “Oh, pizza! Op mijn eerste dag aan de universiteit moet ik echt vettig studentenvoedsel eten!” Lucas grinnikt.

De avond verloopt rustig. We kijken een film en eten pizza. Ik voel me een beetje schuldig, omdat ik bijna de hele pizza heb opgegeten, inclusief de zijne. Lucas houdt zich op de achtergrond. Normaal gesproken zouden we al minstens twee hevige zoenpartijen hebben gehad, maar nu gebeurt er niets. Hij is lief, hij streelt mijn rug en kroelt in mijn haar, dus besluit ik het heft in eigen handen te nemen. Terwijl ik met mijn hoofd op zijn benen rust, raak ik zijn wang aan en duw hem richting mijn mond. Hij reageert gretig, en eindelijk heb ik mijn zoenpartijtje, terwijl ik voel dat zijn opwinding onder mijn hoofd toeneemt.

“Ik ga even naar de badkamer,” zeg ik. “Tuurlijk, schat. Ik ruim hier ondertussen op,” zegt hij, en hij geeft me een kusje op mijn neus, voordat hij de lege pizzadozen en drankblikjes opruimt.

Lucas woont in een bescheiden éénkamerappartement, maar ondanks de beperkte ruimte en het feit dat het een mannenwoning is, is het netjes en mooi ingericht. Ik loop naar de badkamer om me op te frissen voor wat ik van plan ben. Ik gebruik een beetje van zijn tandpasta en poets snel mijn tanden met mijn vingertip. CHECK. Ik trek mijn kleren uit en trek een set mooie lingerie aan. CHECK.

Dan zie ik zijn overhemd in de wasmand liggen, waarschijnlijk door zijn moeder gestreken – wat een schat van een vrouw trouwens. Ik trek het overhemd aan, met één knoopje open, en bekijk mezelf in de spiegel van zijn kleine badkamer. Ik ben tevreden met wat ik zie.

Je. Bent. Er. Klaar. Voor. Ivy, verzeker ik mezelf. Ik adem diep in om moed te verzamelen en verlaat de badkamer. Lucas is nog steeds bezig met de vaatwasser. Wanneer ik mijn keel schraap, kijkt hij op, hij slikt en laat als reactie het kommetje vallen. "I... vy, wat..." begint hij, terwijl ik naar hem toe loop en zijn handen pak. Ik trek hem mee naar de slaapkamer. Ondanks zijn moeite om zich in te houden, zie ik dat hij ergens terughoudend is. "Ivy... ik denk dat dit geen goed idee is..." Ik kijk teleurgesteld. "Wil je me dan niet?"

Hij schrikt van mijn reactie. "Jawel, schat, jawel, maar..." Om zijn terughoudendheid weg te nemen, trek ik zijn overhemd uit en blijf ik alleen nog in mijn lingerie staan. Hij slikt. "Oh Ivy, ik wil je zo graag, maar ik wil niet dat je spijt krijgt..."

"Als ik niet verder wil, kunnen we stoppen, toch? Stapje voor stapje? Ik wil dit, Lucas." Terwijl ik zijn overhemd verder losknoop, kijk ik hem aan. "Ik voel me goed bij je, ik voel me veilig, en ik weet dat je me altijd zult respecteren." Zijn overhemd valt op de grond.

"Ivy, als je wilt dat ik stop, moet je het me meteen zeggen, oké?" Zijn kus in mijn nek zorgt voor een stroom van kriebels en kippenvel. Mijn stem heeft het begeven, maar ik knik als antwoord. Dat is zijn signaal om te beginnen.

Hoewel hij zijn broek aanhoudt, pakt hij me op en legt me voorzichtig op zijn bed. We beginnen te kussen, en het is intiemer dan ooit tevoren. Zijn lippen verkennen mijn lichaam, en hij stopt bij mijn borsten. Hij kijkt even op om te peilen of ik nog steeds wil doorgaan. Het enige wat ik kan doen is knikken, en hij kust zachtjes de rand van mijn BH.

"Mag ik hem openmaken?" vraagt hij. Ik ga wat rechter zitten, zodat hij bij de sluiting kan. Hij doet het langzaam en met een zachte, sexy grom die me doet sidderen. Terwijl hij mijn borsten liefkoost en mijn tepels likt, voel ik me volledig op mijn gemak bij hem. Hij daalt af, trekt mijn slipje voorzichtig over mijn benen en begint mijn dijen te kussen.

“Ik wil je voelen. Is dat oké?” “Ja, oh ja... dat is oké.” Hij trekt mijn slipje naar beneden en kust mijn dijen, terwijl zijn vinger mijn gevoelige plek verkent. Zijn mond vindt weer de mijne, en terwijl hij met zijn vinger mij streelt, bereik ik al snel mijn hoogtepunt. Het is een ervaring die ik nog nooit eerder heb gehad. Het voelt fantastisch, bijna overweldigend, en het maakt me emotioneel. Ik begin te huilen.

“Shit, ik wist dat dit geen goed idee was,” zegt hij en staat op van het bed. “Nee, Lucas, nee. Ik huil van geluk.” Hij kijkt verbaasd. “Ik was zo bang dat de ervaring met Timmy mijn herinneringen aan seks zou verpesten.” Ik kruip naar hem toe en geef hem een kus. “Jij hebt me het tegendeel bewezen. Je was perfect, en ik ben blij dat we dit hebben gedaan.”

Hij veegt mijn tranen weg. “Ik hou van je, Ivy.” Die woorden raken me diep. “Ik hou ook van jou, Lucas. Echt waar.” Die avond zijn we niet verder gegaan dan ik oorspronkelijk van plan was. Ik trek zijn hemd aan en val in zijn armen in slaap. We hebben misschien niet alles bereikt wat ik had gewild, maar ik heb enorm genoten van de sterke connectie die we nu hebben, en van de geruststelling dat mijn littekens minder diep zijn dan ik dacht. De volgende ochtend word ik wakker in een leeg bed, maar het gerommel in de keuken laat me weten dat hij niet weg is. Dan gaat de deur open en komt hij binnen met een dienblad met koffie en koffiekoeken. We ontbijten samen, en daarna maak ik me klaar om naar huis te gaan en om me om te kleden voor een nieuwe lesdag. Lucas brengt me naar huis, maar zodra we mijn straat inrijden, krijg ik het ijskoud. De rode motor met vlammen staat geparkeerd en dan zie ik met een scheve grijns...

Glenn en ...

...

Timmy.

Proloog

Ivy

Soms lijkt het leven een opeenvolging van toevalligheden, losse puzzelstukjes die zomaar in elkaar vallen. Andere keren voelt het alsof alles al lang geleden voor je is vastgelegd—onuitwisbaar, als een verhaal dat je alleen maar hoeft te volgen.

Ik wil dat niet geloven. Ik wil niet geloven dat mijn pad al voor me is bepaald.

Maar als dat niet zo is, waarom kom ik dan altijd weer op hetzelfde punt uit? Waarom voelt het alsof ik vecht tegen een kracht die me keer op keer terug de duisternis in sleurt? Alsof het universum me dwingt om opnieuw dezelfde fouten te maken, dezelfde pijn te voelen, dezelfde littekens te verzamelen.

Ik dacht dat ik vrij was. Dat ik de controle had. Maar telkens als ik die illusie vastgrijp, glipt hij als zand door mijn vingers.

Ik dacht dat liefde veiligheid betekende. Maar liefde kan ook een val zijn. Een klun van woorden die je laten geloven dat je niets waard bent zonder hem. Dat je geluk afhangt van zijn stem, zijn blik, zijn goedkeuring.

Ik dacht dat ik kon ontsnappen. Maar sommige kettingen zitten niet om je polsen—ze zitten in je hoofd.

Timmy.

Zijn naam brandt als een vlek die niet uit te wissen is. Zijn stem echoot in mijn gedachten, zelfs wanneer hij er niet is. De manier waarop hij lachte als ik protesteerde, alsof mijn verzet hem alleen maar amuseerde. Zijn handen, eerst zachtvaardig, daarna een ijzeren greep. De kilte in zijn ogen op de momenten dat hij beslissingen nam—beslissingen over mijn leven, mijn lichaam, mijn toekomst.

Ik zei tegen mezelf dat ik sterker was. Dat ik anders was dan de meisjes die zichzelf verloren in een wereld die ze niet begrepen. Maar ik was niet anders. Ik werd

een schaduw van wie ik ooit was, opgeslokt door zijn invloed, door zijn drang naar controle.

Hoe beland je op een plek waarvan je dacht dat je er nooit zou zijn?

Hoe word je iemand die je nooit wilde worden?

Soms vraag ik me af of dit de strijd is die iedereen voert—het gevecht tussen wat je voelt en wat je wéét. Want ergens diep vanbinnen wist ik het al. Vanaf het allereerste moment. Ik wist dat hij gevaarlijk was. Maar ik negeerde het.

Want liefde hoort niet angstaanjagend te zijn. Toch?

Ik weet niet meer waar de grens ligt tussen de waarheid en de leugens die ik mezelf vertel.

Maar één ding weet ik wel.

Ik ben niet langer het meisje dat wacht op haar redding.

Ik weiger nog langer een pion te zijn in een spel waar ik de regels niet van bepaal.

Hoeveel pijn het ook zal doen, hoe moeilijk de weg ook is—ik zal vechten.

Dit keer niet.

Dit keer is het mijn beurt om het spel te spelen.

Deel 1

Het verleden

“Het verleden laat je los zodra het zeker weet dat je het nooit vergeet.”

1

Ivy

Het geluid van de motor dreunt door de straat en is het eerste wat mijn zintuigen oppikken. Mijn hart slaat op hol. Mijn vingers klemmen zich vast aan de zoom van mijn jas, alsof dat iets helpt. De lucht voelt dik, mijn ademhaling hapert, alsof er een onzichtbare druk op mijn borst rust, zwaarder bij elke seconde die voorbijgaat. En dan... dan zie ik hem. Timmy.

Hij staat daar, leunend tegen zijn motor, met die ontspannen houding die altijd een vals gevoel van veiligheid gaf. Alsof hij degene was die me kon redden, terwijl hij degene was die me kapotmaakte. Zijn grijns verankert me op mijn plek, sleurt me terug naar een tijd waarin ik geloofde dat hij degene was die me begreep, dat hij degene was die wist wat goed voor me was. Maandenlang achtervolgde hij me in mijn nachtmerries, en nu sta ik hier, klaarwakker, terwijl de nachtmerrie zich opnieuw voor mijn ogen afspeelt.

Naast hem staat Glenn. Zijn gezicht verradt niets, maar zijn aanwezigheid voelt als een ijzeren ketting om mijn enkels, onbreekbaar, onvermijdelijk. Stil en on-aantastbaar, zoals altijd. Hoe ver ik ook probeerde te rennen, hij is nooit wegge-weest. Hun blikken houden me vast, onderzoeken me, wegen af hoeveel macht ze nog over me hebben. Mijn ontsnapping voelde als een overwinning, maar mis-schien had ik mezelf alleen maar wijsgemaakt dat ik vrij was.

Lucas' hand rust stevig op mijn knie, een herinnering dat ik hier ben, dat dit mijn realiteit is, niet die van hen. Maar de spanning in zijn vingers verradt hem. Zijn grip is net iets te strak, alsof hij zich eraan vastklampt om zelf overeind te blijven. Hij voelt het ook. Dit klopt niet. Dit is geen toeval. Zijn aanwezigheid, die me normaal rust geeft, lijkt opeens niet sterk genoeg om de dreiging op afstand te houden. De angst sluipt over mijn rug en grijpt zich vast.

Mijn hoofd schreeuwt dat ik moet rennen, ver weg van hier, maar mijn benen voelen aan als beton. Ik zit vast. Niet fysiek, maar in de greep van mijn eigen herinneringen. Herinneringen die ik dacht te hebben begraven, maar die zich als een vergiftigde wijnrank weer om me heen slingeren. Niet weer. Niet opnieuw.

Lucas vloekt, zijn grip op het stuur verstrakt en zijn knokkels kleuren wit. Zijn kaken spannen zich aan, de spieren in zijn onderarmen trekken strak alsof hij elk moment uit het niets kan toeslaan. Zijn ogen bewegen razendsnel tussen Timmy en Glenn, probeerend iets in hen te lezen, een intentie, een verklaring, maar alles aan hen blijft gesloten en ongrijpbaar.

"Lucas, ik begrijp het niet... Wat doet hij hier? En waarom is Glenn bij hem?"

Lucas kijkt me aan, zijn blik vol ongeloof. Zijn hele houding is gespannen, alsof hij op elk moment verwacht dat de situatie escaleert. Maar dan zie ik iets in zijn gezicht verschuiven. Zijn schouders zakken net iets omlaag, niet uit ontspanning, maar uit pure frustratie. Zijn verbijstering maakt plaats voor iets scherpers. Woede. Machteloosheid. Een gevaarlijke combinatie.

"Lucas, waarom wist ik dit niet? Waarom heb je me niet gezegd dat hij vrij is gekomen?" Mijn stem trilt, verraden door de angst die ik zo wanhopig probeer te onderdrukken. De eerste barst in de controle die ik dacht te hebben opgebouwd.

"Ik weet het niet, Ivy," zegt hij gefrustreerd. Zijn hand laat mijn knie los en wrijft even door zijn gezicht, alsof hij de situatie van zich af probeert te schudden. "Ik ben hier niet van op de hoogte... Dit klopt niet. Timmy hoort vast te zitten."

Zijn woorden raken me als een klap. Mijn ademhaling versnelt, mijn handen beginnen te trillen en ik klem ze op mijn schoot, maar het helpt niets. Mijn huid voelt te strak, alsof ik ieder moment uit mezelf kan barsten. "Is hij... is hij ontsnapt?" Mijn stem is amper hoorbaar, een fluistering die de paniek die zich een weg naar buiten wil banen probeert tegen te houden. Mijn wereld voelt plots kleiner, alsof de muren die ik met zoveel moeite heb afgebroken, zich moeiteloos weer rond me sluiten.

Lucas recht zijn rug en zijn hele houding verandert. "Als hij was ontsnapt, zou hij zich niet zo openlijk laten zien. Dit is iets anders." Zijn verwarring maakt plaats voor iets vastberadens. Zijn vingers tikken kort op het stuur, alsof hij zichzelf probeert te herpakken. Hij probeert grip te krijgen op de situatie, zoekt naar een logica die er misschien niet is, maar Timmy en Glenn blijven precies waar ze zijn. Onverstoorbaar. Geen beweging, geen woord. Alleen die blikken. Die grijns.

Dit is geen toeval. Dit is een signaal. De lucht voelt zwaar, een geladen stilte die op knappen staat. Lucas haalt diep adem en knijpt in mijn hand. Zijn vingers drukken net iets harder dan nodig, een subtiele waarschuwing dat ik alert moet blijven. Zijn ogen blijven op de weg gericht, maar ik weet dat hij hen geen moment uit het oog verliest.

"Blijf rustig," zegt hij zacht. Maar er zit een scherp randje aan zijn stem, alsof hij het niet alleen tegen mij zegt, maar ook tegen zichzelf. De man die altijd wist wat te doen, lijkt nu voor het eerst de grip op de situatie te verliezen. Mijn spieren staan strak van de spanning en mijn hele lichaam schreeuwt dat we hier weg moeten, dat elke seconde wachten hen meer macht geeft.

"We gaan naar mijn appartement, en ik zoek dit tot op de bodem uit." Zijn woorden zijn vastberaden, maar in zijn ogen zie ik de vragen die hij nog niet hardop stelt. Hij kijkt me aan, dwingt me zijn blik te vangen, trekt mijn aandacht weg van Timmy.

"Je bent veilig bij me, Ivy. Dat zweer ik." Ik knik, mijn lichaam is gespannen van de angst, mijn hoofd weet niet meer wat het moet geloven. Ik dacht dat ik dit achter me had gelaten, maar Timmy's aanwezigheid heeft mijn wereld in één ogenblik herschreven.

We rijden weg, banden piepen op het asfalt. Maar ik voel nog steeds zijn ogen op me branden. Ik durf niet weg te kijken. Timmy's mondhoeken krullen omhoog, traag en berekenend. Zijn blik grijpt me vast. Het voelt alsof ik weer dat meisje

ben. Dat naïeve meisje, dat dacht dat liefde betekende dat je moest luisteren, moest gehoorzamen, moest verdragen. Maar ik ben anders nu. Toch?

2

Jade

Verhuisdozen. Overal waar ik kijk, stapels verhuisdozen. Je zou denken dat we inmiddels alles al uitgepakt hebben, maar blijkbaar zijn er nog steeds 'mystery boxes' die niemand schijnt te claimen. Of, nou ja, niemand behalve Noah, die zweert dat hij ze *ooit* nog gaat uitpakken.

Ik stap over een doos heen – "*Jade's random spullen*", volgens het label dat Noah erop heeft gekrabbeld – en volg het geluid van gevloek naar de babykamer. Daar zit hij op zijn knieën, met een schroevendraaier in de ene hand en een handleiding in de andere, starend naar wat *waarschijnlijk* onze zoon zijn eerste bedje moet worden. "Je weet dat hij er niet meteen in slaapt, hè?" zeg ik terwijl ik tegen de deurpost leun, mijn hand rustend op mijn buik.

Noah werpt me een korte, gefrustreerde blik toe. "Ja, maar als ik het nu niet doe, stel ik het uit tot het laatste moment. En tegen die tijd heb ik waarschijnlijk nog maar de helft van mijn hersencellen over door slaaptekort." Ik schiet in de lach. "Eerlijk punt. Maar als ik jou was, zou ik eerst de handleiding lezen." Hij rolt met zijn ogen en scheurt een bladzijde uit de handleiding, die hij nonchalant in zijn zak stopt. "Ik ben een man. Handleidingen zijn optioneel."

Ik schud lachend mijn hoofd en stap dichterbij. "Dat verklaart waarom het bedje eruitziet alsof het elk moment kan instorten." "Jij hebt *nul* vertrouwen in mij," mompelt hij, terwijl hij een schroef pakt en hem probeert in een verkeerde opening te draaien. "Niet waar. Ik vertrouw je met veel dingen. Maar dit... dit is duidelijk niet jouw forté."

Noah gromt iets onverstaanbaars en laat de schroevendraaier zakken. Dan kijkt hij op, zijn blik langzaam veranderend van gefrustreerd naar iets anders. Iets zachters, intiemer. Zijn ogen glijden over mijn buik en ik zie hoe zijn houding meteen verzacht.

Hij duwt zichzelf omhoog en steekt zijn handen naar me uit. "Kom hier." Ik trek een wenkbrauw op, maar laat me gewillig naar hem toe trekken. Zodra ik voor hem sta, laat hij zijn handen over mijn zij naar mijn buik glijden, waar hij met zijn duim een zachte beweging maakt. "Is onze kleine buzzer braaf vandaag?" vraagt hij met een brede glimlach terwijl hij mijn buik zachtjes streelt.

Ik glimlach en schud mijn hoofd. "We noemen onze baby niet Buzzer, Noah, zelfs niet als koosnaampje. En ja, hij is net zo koppig als zijn vader. Had de hele ochtend een feestje in mijn buik." Noah grijnst trots. "Hij wordt gewoon alvast een atleet. Over een paar maanden dunkt hij zijn eerste bal." "Of hij schopt jou 's nachts wakker en ik ga genieten van mijn wraak."

Hij lacht en leunt voorover om een zachte kus op mijn buik te drukken. Mijn hart smelt een beetje bij de manier waarop hij het doet—zo zacht, zo vol liefde. Zijn vingers glijden van mijn buik naar mijn rug en draaien lome cirkels over de stof van mijn shirt. Zijn aanraking is warm, rustgevend, en ik voel hoe een golf van kalmte door me heen trekt.

Noah kijkt op, zijn ogen vol speelse ondeugd. "Weet je, als je toch niks beters te doen hebt dan me af te leiden, kun je me net zo goed op een leuke manier helpen." Ik grijns. "Oh, dus nu mag ik wél helpen? Straks geef ik je nog nuttige adviezen en moet je toegeven dat ik gelijk heb."

Hij trekt me nog dichter tegen zich aan, zacht, maar met precies genoeg intentie. "Jij en gelijk hebben is een gevaarlijke combinatie." Zijn stem is laag, zijn toon speels, maar ik voel de warmte in zijn aanraking, het gemak waarmee hij me om zijn vinger windt.

Mijn handen glijden langs zijn nek, terwijl ik hem uitdagend aankijk. "Misschien. Maar jij vindt het wel leuk." Zijn vingers drukken iets steviger in mijn onderrug. "Ik vind veel dingen leuk aan jou, maar je grote mond staat niet bovenaan die lijst." Ik grinnik. "Dat zeg je nu, maar toch ben jij degene die me steeds uitdaagt."

"Ik daag je niet uit," zegt hij, zijn lippen vlak bij mijn oor, zijn adem warm tegen mijn huid. "Ik weet gewoon hoe je werkt."

Zijn vingers glijden over mijn rug naar voren en laten zijn hand opnieuw rusten op mijn buik, zijn duim zacht over de stof van mijn shirt. "En ik weet ook hoe *Buzzer* werkt," fluistert hij, met een stem die iets zachts en beschermend in zich draagt.

Mijn borstkas gaat iets sneller dan normaal, een warmte trekt van mijn buik naar mijn wangen. Dit is niet zomaar een speels moment, dit is Noah die me eraan herinnert hoeveel hij van ons houdt. Mijn hoofd zegt me dat we hier niet midden tussen de verhuisdozen en half in elkaar gezette meubels mee moeten beginnen, maar Noah weet precies hoe hij me uit balans krijgt.

"Als je denkt dat ik—" begin ik, maar dan klinkt er een luide *krak*. We bevriezen allebei en kijken langzaam naar het bedje. Eén van de zijpanelen hangt nu gevaarlijk scheef. Noah zucht diep en wrijft met zijn hand door zijn haar. "Oké... dit wordt lastiger dan een vrije worp onder druk." Ik bijt op mijn lip om niet in lachen uit te barsten. "Wil je toegeven dat je de handleiding nodig hebt?" Hij laat een langgerekte zucht horen. "Nee. Maar ik laat jou de handleiding lezen en zeg dan dat ik het zelf heb gedaan." Ik schud mijn hoofd. "Dat klinkt als een eerlijk compromis."

Zijn blik blijft nog even hangen op mij, en ik zie hoe er iets zachts door hem heen trekt. Hij rekt zich even uit, alsof hij zijn frustratie van zich af wil schudden.

"Weet je wat nog eerlijker is?" Zijn stem is zachter nu, dieper. "Als we dat bed *even* laten voor wat het is en iets veel leukers doen." Mijn mondhoek krult omhoog. "Leuker? En wat zou dat dan zijn?" Hij trekt me dichterbij, zijn vingers spelend met de rand van mijn shirt. "Denk daar maar eens over na," fluistert hij tegen mijn huid.

Ik leg mijn handen op zijn borst en kijk hem geamuseerd aan. "Dat is verleidelijk. Maar als je echt indruk wilt maken, zou ik dat bedje afmaken. *Misschien* dat ik je

dan later beloon." Noah bromt iets onverstaanbaars en laat me met tegenzin los. "Jij bent wreed." "Nee," zeg ik grijnzend terwijl ik hem een snelle kus geef en de kamer uitloop. "Ik ben gewoon heel goed in het motiveren van iemand." Achter me hoor ik hem mopperend de handleiding uit zijn zak halen. Missie geslaagd.

3

Lucas

De rit naar het appartement is stil. Niet de comfortabele stilte die je soms deelt met iemand die je vertrouwt, maar een beklemmende en verstikkende stilte die de lucht tussen ons zwaar maakt. Ivy zit naast me, haar blik strak op het raam gericht. Ze heeft geen woord meer gezegd sinds we wegreden. Geen snikken, geen woede-uitbarstingen en geen vragende blikken. Alleen die starende ogen, gefixeerd op iets in de verte, alsof ze probeert de realiteit buiten te sluiten. Ik weet niet of ik haar moet laten gaan in die stilte of dat ik iets moet zeggen. Het voelt alsof ze een grens heeft getrokken, een onzichtbare muur waar ik niet zomaar doorheen kom.

Ik had verwacht dat ze zou breken. Dat ze misschien in paniek zou uitroepen dat dit niet eerlijk was, dat ze zou vloeken of huilen. Maar ze doet niets van dat alles. Ze is van slag, dat zie ik, maar ze is vechtend van slag. En om eerlijk te zijn? Dat maakt het misschien nog erger. Mijn vingers klemmen zich strakker om het stuur, terwijl ik de laatste bocht neem. Dit had niet mogen gebeuren. Hoe kon die klootzak daar zomaar staan alsof hij het volste recht had om vrij rond te lopen?

Op het moment dat ik de auto parkeer, heeft Ivy haar gordel al losgemaakt. Ze wacht niet op mij, stelt geen vragen, werpt me geen blik toe. Ze stapt uit en loopt rechtstreeks naar binnen, haar rug kaarsrecht. Geen angst. Geen paniek. Maar dat maakt me juist alerter.

Ik trek mijn telefoon uit mijn zak nog voor ik de deur achter ons dichttrek. Tijd voor antwoorden. De lijn gaat twee keer over voordat er wordt opgenomen. "Lucas," klinkt het aan de andere kant. "Ik had je net willen bellen." Een waarschuwing schiet door me heen. Niet goed. "Waarom loop ik op straat tegen een man aan die achter de tralies had moeten zitten?" Mijn stem is laag, beheerst. Het soort controle dat slechts een dunne façade is over een groeiende woede. Het

blijft net iets te lang stil. "Er zijn... omstandigheden," begint mijn collega uiteindelijk, aarzelend. "Omstandigheden?" Mijn vingers klemmen zich steviger om mijn telefoon. Geen vaagheden. Geen excuses. Feiten.

Ik hoor hoe hij zijn keel schraapt. "Hij is vrijgekomen door een procedurefout. Iemand heeft de documenten verkeerd verwerkt, waardoor zijn strafverkortingsneller is doorgevoerd dan had gemoeten."

"Wat een toeval," zeg ik kil. "En niemand vond het nodig mij hiervan op de hoogte te stellen?" "Lucas—" "Hoe lang weet jij dit al?" Ik weet dat ik mijn toon moet beheersen, maar de grens tussen professioneel blijven en een woede-uitbarsting is flinterdun.

"Nog maar sinds vanmorgen," antwoordt hij. "Ik ben het zelf nog aan het uitzoeken. Maar luister, ik weet dat je meteen actie wilt ondernemen, maar ik waarschuw je—" "Waarschuwen?" onderbreek ik hem. "Waarvoor? Dat ik moet toekijken hoe hij opnieuw iemand kapotmaakt?" Een zucht. "Ik zeg alleen dat als je dit aanpakt zoals ik weet dat je gaat doen, je mensen tegen je in het harnas jaagt. Dit is groter dan je denkt, Lucas." Mijn kaken spannen zich aan. Ik ben niet dom. Ik voel al langer dat er iets niet klopt, en dit bevestigt het alleen maar.

"Ik wil elk rapport dat je kunt vinden," zeg ik uiteindelijk, dreigend rustig. "En als ik ontdek dat er ook maar één iemand in dit korps is die bewust heeft meegewerkt aan deze 'procedurefout', dan ruk ik hem persoonlijk van zijn stoel." "Ik stuur je alles wat ik heb," belooft hij. "Maar doe niets doms, Lucas." Ik hang op en werp mijn telefoon op de bank. Mijn frustratie zit diep. Dit is geen fout. Dit is opzettelijk. En de vraag is: door wie?

Dan hoor ik haar stem. Voor het eerst sinds we de auto hebben verlaten. "Hoe voel je je?" Mijn hoofd schiet omhoog. Het is niet de vraag die me verrast, maar dat hij van háár komt. Ik draai me naar haar om en kijk haar aan. Haar blik is niet meer leeg, niet meer ver weg. Ik laat een spottende lach horen en schud mijn hoofd. "Dat vraag jij aan míj?" "Ja."

Ze loopt naar me toe, langzaam maar doelgericht. Er zit iets vastberadens in haar ogen. Niet voorzichtig, niet onzeker, maar bewuste intentie. En voor ik beseft wat er gebeurt, slaat ze haar armen om me heen en leunt ze haar hoofd tegen mijn borstkas.

Ik verstijf heel even, overdonderd door haar aanraking. Dit had ik niet verwacht. Niet van haar. Niet nu. Mijn ademhaling vertraagt, terwijl ik mijn armen om haar heen sla. Ze voelt fragiel in mijn greep, maar niet zwak. Haar lichaam is gespannen, maar ze laat zich niet wegduwen. Dit is geen breekbaarheid. Dit is Ivy die weigert opnieuw te buigen.

"Ik heb me maandenlang klein laten maken door hem," fluistert ze uiteindelijk.
"Maar dat ga ik niet opnieuw laten gebeuren."

Ik laat haar woorden op me inwerken. Haar stem is niet wankelend. Er zit vuur in. Ik trek haar net iets steviger tegen me aan. "Goed," zeg ik. "Want ik ben niet van plan toe te laten dat hij dat wél doet."

Ze knikt tegen mijn borst. Dan, na een paar seconden, trekt ze zich terug. Ze veegt haar handen over haar broek, recht haar rug en kijkt me aan zonder een spoor van de Ivy die ze vroeger was. Ik bestudeer haar nog even.

Dit is niet het kwetsbare naïeve meisje dat ik kende toen ze voor het eerst binnenstapte bij Timmy, het meisje die ineenkromp bij de gedachte aan wat Timmy haar had aangedaan. Dit is iemand die woest is dat haar verleden haar opnieuw probeert in te halen.

"Ik wil alles weten," zegt ze dan. "Wat jij te weten komt, wil ik ook weten." "Afgesproken." Ze knikt kort, draait zich om en pakt een glas uit de kast. Ze is niet van plan zichzelf te verliezen. Sterk betekent niet dat ze geen angst heeft. Sterk betekent dat ze niet meer toestaat dat die angst haar definieert. Ik pak mijn telefoon weer op en ontgrendel hem. Dit voelt niet als toeval. Dit klopt niet. Dit was geen vergissing. En ik ben niet van plan om aan de zijlijn toe te kijken.

4

Ivy

Mijn vingers trillen licht, terwijl ik mijn telefoon tegen mijn oor houd. Niet omdat ik bang ben, niet omdat ik onzeker ben, maar omdat ik weet dat ik moet doen alsof er niets aan de hand is. "Hey, mam," zeg ik zo normaal mogelijk. Aan de andere kant van de lijn klinkt mams opgewekte stem. "Hey lieverd! Hoe was je dag? Kom je naar huis of blijf je bij Lucas?"

Haar vraag laat me een seconde aarzelen. Een paar uur geleden dacht ik dat ik naar mam zou gaan om me om te kleden voor school, Noah even te plagen met zijn bijna-vader verhalen en daarna wat spullen te pakken, zodat ik een paar dagen bij Lucas kon blijven. Gewoon zonder zorgen, zonder stress. Maar dat was voordat Timmy daar stond. Voordat alles wat ik had opgebouwd plots op losse schroeven kwam te staan.

Mijn blik glijdt onbewust naar Lucas, die aan de andere kant van de woonkamer staat. Zijn ogen gefixeerd op zijn gsm, zijn kaak strak, alsof hij wacht op een bericht dat hij liever niet hoeft te lezen. Zijn vingers tikken ritmisch tegen het glas whisky in zijn andere hand. Hij is niet zomaar een politie-inspecteur die zijn werk doet. Dit is persoonlijk voor hem.

"Lange dag," zeg ik terwijl ik mijn blik afwend. "Ik blijf bij Lucas vannacht, oké?" Er valt een korte stilte. "Alles goed, Ivy?" vraagt ze, iets zachter nu. Ze kent me beter dan wie dan ook. Ik forceer een glimlach, ook al kan ze die niet zien. "Ja, alles is goed, mam. Ik bel je morgen, oké?"

Een aarzeling, toen een korte zucht. "Oké. Laat me weten als je iets nodig hebt." "Zal ik doen, ik hou van je mam." zeg ik, en hang op.

Ik laat mijn hand met de telefoon langzaam zakken en adem diep in. Ik weiger haar ongerust te maken. Ze heeft genoeg aan haar hoofd, met de zwangerschap.

Maar het besef dat ik haar niet de waarheid vertel, voelt alsof er iets zwaars in mijn borst blijft hangen.

Ik schud de gedachte van me af en plof naast Lucas op de zetel. Zijn aandacht blijft even op zijn telefoon hangen, voordat hij zijn blik naar me toe draait. De spanning van de afgelopen uren hangt nog steeds in de lucht.

"Was het Jade?" vraagt hij, zijn stem rustiger dan ik had verwacht.

Ik knik. "Ik heb haar gezegd dat ik hier blijf. Maar niet waarom."

Lucas observeert me even. Zijn blik is niet opdringerig, niet vragend, maar inschattend. Ik wil niet dat hij denkt dat ik zwak ben. Dat dit me breekt. Maar ik weet ook dat ik bij hem geen masker hoeft op te zetten.

Hij neemt een slok van zijn whisky en kijkt me dan recht aan. "Je hoeft dit niet alleen te dragen, Ivy, niet meer, dat weet je toch?" Mijn ademhaling hapert even. Die ene zin—zo simpel, zo eerlijk. Maar ik ben het niet gewend. Ik heb zo lang alleen moeten vechten dat de gedachte dat iemand me zou helpen... onwennig voelt. "Ik weet het," zeg ik, zachter dan ik bedoeld had.

Mijn blik dwaalt onbewust naar zijn handen. Sterke handen. Handen die ooit iemand, zoals Timmy zonder moeite in bedwang zouden kunnen houden.

Het is gek hoe mijn instincten veranderd zijn. Een paar maanden geleden zou de aanwezigheid van een man naast mij, me rillingen hebben gegeven. Nu niet. Niet bij hem.

Hij laat zijn glas zakken en bestudeert me opnieuw. "Wat gaat er allemaal door dat hoofd van je?" Ik schud mijn hoofd en leun iets dichterbij hem toe. Ik voel me niet meer gevangen in mijn gedachten, maar ik weet nog steeds niet hoe ik dit moet benoemen. Mijn vingers kriebelen tegen de stof van mijn broek. "Dat ik niet hetzelfde ben als een jaar geleden," zeg ik uiteindelijk. Lucas kantelt zijn hoofd een beetje. Het is een kleine beweging, maar ik voel hoe hij me echt ziet. "Nee," zegt hij na een korte stilte. "Dat ben je inderdaad niet."

Ik laat mijn blik over zijn gezicht glijden. Zijn helderblauwe ogen zijn scherp, berekend, maar ergens daarachter zit iets zachts, iets dat ik niet had verwacht in een man zoals hij. "Ik begrijp dat je er niet over wilt praten," zegt hij plots. "Maar Ivy, we moeten dit uitzoeken. Hij is—" "Lucas," onderbreek ik hem, zachter dan ik had verwacht. "Niet nu." Hij kijkt me lang aan. Ik weet dat hij gelijk heeft. Dit is niet iets wat ik zomaar kan negeren. Maar ik wil niet dat Timmy op dit moment de controle over me krijgt, zelfs niet indirect. Ik wil dit moment niet aan hem verspillen.

"Ik wil het niet over hem hebben," zeg ik, en voor de eerste keer vandaag voel ik me écht zeker van wat ik zeg. "Hij heeft al genoeg van mijn leven afgepakt. Ik wil het over het nu hebben. Over jou en mij."

Zijn ademhaling verandert subtiel. Zijn borstkas rijst en daalt langzamer, alsof hij zich voorbereidt op wat er gaat komen. Zijn blik zoekt de mijne, en ik zie het moment waarop hij zich realiseert dat ik dit meen. Geen vraag of ik zeker ben, geen waarschuwing. Hij ziet het antwoord al.

Mijn hart bonkt in mijn borstkas, maar het is geen angst. Het is verwachting. Ik beweeg langzaam. Bewust. Niet als een impuls, niet als een reactie. Dit is mijn keuze. Langzaam hef ik mezelf een stukje op en beweeg schrijlings over hem heen. Ik voel hoe zijn vingers een beetje strakker om het glas whisky sluiten, alsof hij zichzelf eraan moet herinneren om kalm te blijven. Mijn knieën aan weerszijden van zijn heupen, mijn handen losjes op zijn borstkas.

Ik pak het glas whisky uit zijn handen en zet het op het bijzettafeltje naast ons. Zijn vingers tasten even in de lege ruimte waar het glas was, alsof hij zich aan iets moet vasthouden, maar dan richt hij zich weer volledig op mij. Zijn kaak spant zich even aan. Niet van weerstand, maar omdat hij voelt dat dit anders is. Een fractie van een seconde blijft hij stil. Alsof hij me de kans geeft om me terug te trekken. Alsof hij wacht op mijn volgende zet.

Zijn vingers glijden langzaam over mijn rug, een bijna tedere beweging die tintelingen achterlaat. Zijn ademhaling stopt net iets, voordat hij zich herpakt. "Ivy, ben je zeker?" vraagt hij, zijn stem iets zachter dan daarnet. Ik voel zijn grip net iets steviger op mijn heupen, niet bezitterig, maar stevig genoeg om me hier te houden, dichtbij. Ik knik. "Ja."

Mijn vingers glijden over de stof van zijn shirt, voelen de warmte van zijn huid eronder. Zijn ademhaling vertraagt, maar ik voel hoe zijn spieren subtiel onder mijn aanraking samentrekken. "Ik ben niet bang, niet meer, niet van jou," herhaal ik, dit keer zachter, dicht bij hem. Mijn stem is zeker, niet wankelend. Lucas laat zijn handen naar mijn heupen zakken, zijn duimen strijken langzaam langs mijn taille, alsof hij me leest, mijn intenties begrijpt zonder dat ik ze uit hoeft te spreken. Zijn borstkas rijst en daalt onder mijn handen, een diepere ademhaling dan daarnet.

Zijn vingers vinden mijn gezicht, strelen even langs mijn kaaklijn, maar deze keer is het niet slechts een tedere aanraking. Het is onderzoekend, voelend. Zijn blik is gefocust, zijn ogen donkerder dan normaal. Hij laat zijn duim zacht over mijn lippen glijden. Een subtiele toets, maar zijn blik verradt dat hij wacht. Niet om te zien of ik me terugtrek, maar om te weten hoe ver ik dit moment wil laten gaan.

Mijn vingers glijden naar zijn kaak, voelen de spanning die zich daar heeft vastgezet, de controle die hij nog steeds probeert te bewaren.

"Dat weet ik," zegt hij uiteindelijk, zijn stem laag, ruw, bijna hees.

Ik leun iets dicht bij hem toe, voel de warmte tussen ons, de spanning die nog geen richting heeft, maar die onmiskenbaar is.

Zijn vingers drukken zich een beetje steviger in mijn huid, voordat hij zijn grip weer versoepelt. De afstand tussen ons wordt kleiner. Ik bepaal het tempo. En Lucas? Hij volgt.

5

Jade

Met een klap zet ik de beslagkom op het aanrecht en blaas een pluk haar uit mijn gezicht. Waarom dacht ik ook alweer dat brownies bakken een goed idee was? De keuken lijkt wel een slagveld – er zit meer bloem op het aanrecht dan in de kom, en mijn vingers zijn plakkerig van het beslag. Toch weiger ik op te geven. Een stel eieren en cacaopoeder gaan mij niet verslaan.

Ik grijp de spatel en roer het dikke mengsel nog een paar keer door, voordat ik het met een klodder in de bakvorm laat vallen. "Dit moet goed genoeg zijn," mompel ik, terwijl ik de vorm in de oven schuif en de timer zet. Terwijl ik mijn handen afveeg, ruik ik de eerste vleugjes chocolade die zich door de keuken verspreiden. Ik glimlach tevreden. Misschien ben ik dan toch geen complete ramp in de keuken.

Net op dat moment hoor ik gemompel vanuit de babykamer. "Je meent dit niet..." Een paar seconden later klinkt er een diepere, luidere stem. "Oké. Dit is het. Ik geef het op. Huur maar iemand in om het in elkaar te zetten." Ik grinnik en draai me om net op het moment dat Noah de keuken binnenkomt. Zijn haar is in de war, door gefrustreerd door zijn haren te gaan en zijn blik verradt pure frustratie.

"Zeg me alsjeblieft dat je dat babybedje niet in de fik hebt gezet," plaag ik. Hij werpt me een smalle blik toe. "Als dat ding vlam zou vatten, zou dat nog te mild zijn voor de hel die het me net heeft bezorgd." "Serieus? Jij kunt een bal door een net gooien van de andere kant van het veld, maar een babybedje in elkaar zetten is een onmogelijke taak?"

Noah trekt een wenkbrauw op. "Basketbal vereist inzicht, techniek en strategie. Dit..." Hij wijst dramatisch naar de babykamer. "...is gewoon wraak van een Zweeds meubelbedrijf." Ik proest het uit en draai me terug naar het aanrecht.

"Misschien moet je de handleiding lezen?" Ik voel me aangevallen," bromt hij, maar zijn ogen lichten speels op. "Gelukkig ruik ik nu iets dat beter is dan een zelfmoordmissie met schroeven en houten planken."

Ik open de oven een stukje, en de geur van warme chocolade vult meteen de keuken. Noah leunt tegen het aanrecht en kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. "Bruin. Ik ben onder de indruk." "Blijkbaar ben ik een natuurtalent," zeg ik trots, terwijl ik de oven sluit. Hij schudt zijn hoofd. "Weet je wat het echte bewijs is? We proeven eerst en kijken of ik morgen nog leef."

Ik grinnik en draai me naar hem toe, maar voordat ik iets kan zeggen, begint mijn telefoon te trillen op het aanrecht. Mijn glimlach groeit als ik Ivy's naam op het scherm zie. "Hey, mam," klinkt haar stem aan de andere kant van de lijn. "Hey, lieverd! Hoe was je dag? Kom je naar huis of blijf je bij Lucas?" Er valt een korte stilte, alsof ze aarzelt. "Lange dag," zegt ze dan. "Ik blijf vanavond bij Lucas, als je dat goed vindt" Mijn vingers tappen zachtjes tegen het aanrecht. "Alles goed, Ivy?" vraag ik, mijn stem iets zachter nu. "Ja, alles is goed, mam. Ik bel je morgen, oké?" Ik aarzel. Ze klinkt normaal, maar ik ken haar. "Oké. Laat me weten als je iets nodig hebt." "Zal ik doen, ik hou van je, mam." "Ik ook van jou," zeg ik, en dan verbreekt de lijn.

Langzaam laat ik mijn hand met de telefoon zakken. Mijn ogen blijven even op het scherm hangen, terwijl een vreemd gevoel zich in mijn borst nestelt. Ivy loog. "Noah?" zeg ik uiteindelijk. Hij kijkt op, zijn wenkbrauwen licht gefronst. "Wat is er?" "Het was Ivy." Hij kijkt me vragend aan. "En?" Ik zet mijn telefoon neer en bijt op mijn lip. "Ze zegt dat alles goed is." Noah leunt tegen het aanrecht en kruist zijn armen. "En dat geloof je niet?" Ik schud langzaam mijn hoofd. "Nee. Ze klonk... anders. Niet overstuur, maar ook niet zichzelf."

Zijn blik verzacht iets en hij neemt een stap dichterbij, legt zijn handen op mijn heupen en trekt me zachtjes naar zich toe. "Ivy is sterker dan je denkt," zegt hij. "Als er echt iets was, had ze het je verteld." Ik knik langzaam, maar de knoop in mijn maag verdwijnt niet helemaal. "Als je wilt, bel je haar straks gewoon nog

een keer," zegt hij, alsof hij mijn gedachten kan lezen. "Of ik zet haar morgen onder een kruisverhoor als ze op de training is." Ik snuif. "Ivy heeft een talent ontwikkeld om precies dát te ontwijken." "Dan moet ik haar echt onder handen nemen," grijnst hij, maar zijn toon blijft zacht. "Wil je dat ik dat babybedje nu écht sloop, zodat je je op iets anders kan focussen?"

Ik lach, ondanks mijn onrust. "Als je dat bed sloopt, slaap jij op de bank." "Hé, jij was degene die me net een basketbalheld noemde." "Ja, niet een klusheld." Hij rolt met zijn ogen, doet een stap naar achter en voor ik het beseft, grijpt hij me plots vast en tilt me zonder enige moeite op. Mijn handen vliegen naar zijn schouders en ik piep van verrassing.

"Noah!" Zijn mondhoeken krullen geamuseerd omhoog. "Wat? Ik dacht, als jij me zo graag op stang jaagt, kan ik je net zo goed op de juiste hoogte brengen." Ik duw lachend tegen zijn borstkas. "Ik ben niet klein, jij bent gewoon gigantisch." "En jij bent perfect zoals je bent," zegt hij zonder enige aarzeling.

Mijn hart doet een sprongetje, maar ik verberg het achter een speelse blik. "Dus als ik je straks onder tafel schop in een potje popcorn, ga je daar ook zo makkelijk mee om?" Hij schudt zijn hoofd en laat me langzaam zakken, zijn handen glijden over mijn rug voordat hij me loslaat. "Je gaat geen HORSE winnen, Jade." Ik grijns. "We zullen zien."

Hij trekt me tegen zich aan, drukt een kus op mijn voorhoofd en fluistert: "Weet je, als je echt zo'n keukenwonder bent, kun je me net zo goed een stukje van die brownies geven voordat ik dat bed afmaak." Ik snuif en schud mijn hoofd. "Dus dát was je plan? Jezelf eruit lullen en ondertussen profiteren?" "Ik noem het een slimme strategie," zegt hij met een knipoog. Ik geef hem een plagende tik tegen zijn borst. Maar diep vanbinnen blijft het knagende gevoel.

6

Lucas

Het eerste ochtendlicht sluipt de kamer binnen. Door de gordijnen heen valt een zachte gloed, net genoeg om de ruimte te verlichten. Ik lig stil, mijn blik op het plafond, terwijl ik luister naar Ivy's rustige ademhaling. Haar lichaam voelt warm tegen het mijne, haar hand rust losjes op mijn borst, alsof ze in haar slaap onbewust zoekt naar houvast. Nu slaapt ze diep, ondanks dat ze zei dat ze niet bang is, heeft ze heel de nacht onrustig geslapen.

Mijn blik glijdt naar haar gezicht. Haar trekken zijn ontspannen, geen spanning op haar voorhoofd, geen frons die verradt dat haar gedachten al bij de werkelijkheid van de dag zijn. Ze is sterker dan ze zelf doorheeft. Maar zelfs de sterkste mensen moeten soms ademhalen.

Voorzichtig til ik haar hand van mijn borst en schuif haar zachtjes op haar zij. Ze murmelt iets, haar vingers zoeken even naar mijn aanwezigheid, maar ze slaapt door wanneer ik de deken iets verder over haar trek.

Mijn telefoon trilt op het nachtkastje. Mijn kaken spannen zich als ik de naam op het scherm zie. Mertens. Ik laat mijn hand even langs haar wang glijden, voordat ik mijn kleren van de stoel gris en zonder geluid de kamer uitloop en de telefoon opneem. "Ja, Mertens," zeg ik kort. Zijn stem is direct en zakelijk, maar ik hoor de lichte ondertoon van vermoeidheid. "Lucas, ik wilde je op de hoogte brengen, voordat je het via een andere weg hoort." Mijn kaken spannen zich. "Wat is er aan de hand?"

"Er klopt niets van Timmy's vrijlating," zegt hij. "Ik heb de documenten bekeken. Er zijn meerdere wijzigingen doorgevoerd in het systeem, en de handtekeningen komen niet overeen met de originele dossiers."

Mijn grip op de telefoon verstevigt. "Dus hij is niet gewoon door een procedurefout vrijgekomen." "Nee," bevestigt Mertens. "Iemand heeft dit bewust doorgedrukt." Ik adem langzaam uit en knijp mijn ogen even dicht. "Hebben we een naam?" "Nog niet. Maar de manier waarop dit is aangepakt..." Hij zucht hoorbaar. "Dit was geen solowerk. Er zijn mensen die wilden dat Timmy op vrije voeten kwam."

Mijn kaak spant zich. "En nu wil je me vertellen dat ik het hierbij moet laten?" Mertens snuift. "Wanneer heb ik jou ooit verteld dat je iets moest laten? Maar ik zeg je dit, Lucas—iemand heeft hier vuile handen en ze gaan niet aarzelen om die verder vuil te maken." Mijn ogen glijden naar de slaapkamerdeur. "Ik laat dit niet rusten." Mertens blijft even stil, dan klinkt zijn stem iets zachter. "Ik dacht al dat je dat zou zeggen. Ik hou je op de hoogte, maar laat mij ook weten als je iets vindt." "Zal ik doen," zeg ik kort.

Ik verbreek de verbinding en knijp de brug van mijn neus tussen duim en wijsvinger. Dit klopt niet. Dit klopt voor geen meter.

Dan trilt mijn telefoon opnieuw. Een bericht. Geen naam, enkel een onbekend nummer.

Onbekend nummer:

Je steekt je neus in dingen waar je buiten moet blijven, inspecteur.

Misschien is het tijd dat je stopt met zoeken.

Mijn ademhaling vertraagt, mijn duim blijft boven het scherm hangen. Niet de inhoud maakt me onrustig, maar het feit dát ze dit sturen. Ze weten dat ik zoek. Ze weten waar ik ben.

Mijn kaken spannen zich, terwijl ik het bericht nog een keer lees. Een dreigement. Kort, maar duidelijk. Dit verandert alles. Dit gaat niet enkel om een procedurefout. Dit gaat om corruptie, om iemand die hem doelbewust heeft vrijgelaten. En nu weten ze dat ik erachteraan zit.

Mijn hand glijdt vermoeid over mijn kaak. Ik moet naar het bureau. Maar voordat ik de deur uitga, loop ik terug naar de slaapkamer.

Voorzichtig ga ik op de rand van het bed zitten en strijk met mijn vingers langs haar wang. Ze zucht slaperig en knippert met haar ogen terwijl ze zich een beetje uitrekt. "Lucas?" Haar stem is hees van de slaap en haar ogen nog troebel, terwijl ze me aankijkt. "Ik moet werken," zeg ik zacht. "Wil je dat ik je naar school breng?" Ze fronst kort, maar haar lippen krullen al snel in een tevreden glimlach. "Hmm, ritje met een knappe politie-inspecteur? Klinkt beter dan de bus."

Ik schud lachend mijn hoofd en laat mijn vingers plagend langs haar kaak glijden. "Dus je gebruikt me gewoon als je privéchauffeur?" Ze grinnikt en rolt zich dicht naar me toe, haar armen loom om mijn nek slaand. "Mmh, ik zie het als een win-win." Haar stem is nog slaperig, warm tegen mijn huid. "Jij mag tijd met mij doorbrengen, en ik hoef niet met vreemden opgepropt in een bus. Ik snap niet waarom je er überhaupt over nadenkt." Ik trek mijn wenkbrauwen op en leun iets dicht naar haar toe. "Oh, dus je doet het voor mij?" Ze giechelt en duwt speels tegen mijn borst. "Duh."

Mijn vingers glijden kort door haar haren voordat ik een kus tegen haar voorhoofd druk. "Drie minuten, Ivy." Ze zucht overdreven dramatisch en slaat haar benen uit bed. "Vier." "Drie." Ze trekt een uitdagend gezicht, terwijl ze zich richting de badkamer beweegt. "Vijf." Ik lach zacht, terwijl ik haar de deur hoor sluiten. Nog steeds haar koppige zelf. Met een laatste blik op het bed duw ik mezelf omhoog en verlaat de kamer. Tijd om uit te zoeken wie hierachter zit.

7

Ivy

De geur van versgemalen koffie hangt in de lucht, wanneer ik het lokaal binnenloop. Mijn tas hangt losjes over mijn schouder, terwijl ik een snelle blik door de ruimte werp. De meeste studenten zitten al neer, verdiept in hun aantekeningen of gesprekken. Mijn ogen zoeken automatisch naar Lieke, maar ze is nergens te zien.

Met een lichte zucht schuif ik een stoel naar achteren en laat mezelf erop zakken. Mijn vingers trommelen zacht tegen de rand van mijn tafel, terwijl ik mijn laptop openklap. Het voelt vreemd om hier te zitten, alsof ik een dag gemist heb en de rest van de wereld gewoon is doorgedaan zonder mij.

De professor komt binnen en begint meteen met zijn uitleg. Zijn woorden glijden langs me heen, terwijl ik de slides op het scherm probeer te volgen. Het lukt me niet om te concentreren. Mijn gedachten dwalen steeds af naar gisteren. Naar Lucas. Naar Timmy. Voor ik het goed en wel besef is de les gedaan en pakt iedereen in en vliegen ze weg uit hun stoelen.

"Juffrouw Sanders, kun je even blijven na de les?" Mijn hart zakt in mijn schoenen. Shit. Een paar studenten kijken nieuwsgierig mijn kant op, maar ik vermijd hun blikken en knik enkel naar de professor. De professor schuift zijn bril wat verder op zijn neus en richt zijn blik op mij.

"Ik begrijp dat het begin van het academiejaar overweldigend kan zijn," zegt hij terwijl hij een pen tussen zijn vingers laat rollen. "Maar criminologie is geen opleiding, waarbij je zomaar lessen kunt missen. Zeker niet bij dit vak."

Ik recht mijn rug en knik. "Ik weet het. Het was een eenmalige situatie."

Hij kijkt me lang aan, alsof hij probeert in te schatten of ik de waarheid spreek.

"Goed," zegt hij uiteindelijk. "Maar besef dat één dag afwezigheid in dit vak